

ROMÂNIA



CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 150

din 19 februarie 2015

Prin Raportul nr. 589/IJ/351/DIJ/145/DIP//3956/ST/2015 Inspecția Judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii rezultatul verificărilor efectuate privind sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii de apărare a independenței sistemului judiciar.

Analizând Raportul Inspecției Judiciare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

La data de 2 februarie 2015, a fost înregistrată la Inspecția Judiciară solicitarea nr. 2675 a Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii de apărare a independenței, imparțialității și a reputației profesionale a unor magistrați și a sistemului judiciar în ansamblul său.

Sesizarea a fost formulată de către Președintele Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul dispozițiilor Hotărârii nr. 259/2013 a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a recunoscut dreptul Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii de a sesiza Inspecția Judiciară cu cereri având un asemenea obiect și este

intemeiată pe dispozițiile art. 30 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea solicitării, s-a arătat că, domnul Kelemen Hunor, președintele Uniunii Democrate a Maghiarilor din România (U.D.M.R.), într-o întrunire publică, ocazionată de aniversarea a 25 de ani de la crearea U.D.M.R., a făcut referire la un dosar penal în care a fost condamnat și fostul ministru N. Z. afirmând că: „*acesta a fost nedreptățit și a fost sancționat... Trebuie să fie foarte clar, cazul lui nu este caz de corupție. Nu există nicio dovadă împotriva lui (...)*”.

Ca urmare a acestor afirmații publice, s-a solicitat Inspecției Judiciare, în temeiul art. 30 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să efectueze verificările necesare pentru a stabili, dacă și în ce măsură, a fost adusă atingere independenței și imparțialității magistraților implicați în activitatea de soluționare a dosarului menționat, precum și dacă a fost adusă atingere independenței sistemului judiciar în ansamblul său.

Odată cu sesizarea a fost transmis și un document cu un transcript al informațiilor vehiculate în spațiul public, reprezentând un articol de ziar, cu titlul „*Kelemen Hunor despre condamnarea lui N. Z. A fost nedreptățit, cazul lui nu este de corupție*”.

Referitor la verificările privind declarațiile făcute de domnul Kelemen Hunor, la soluționarea lucrării au fost avute în vedere date și informații relevante (rechizitoriul din 27 martie 2009 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism fișa dosarului, documentul denumit detalii dosar etc.), extrase din sistemul electronic Ecris privitoare la cauza penală aflată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care Completul de 5 Judecători s-a pronunțat definitiv în apel; date și informații privind dosarul și respectiv dosarul în care au fost pronunțate de către Secția penală a instanței supreme sentințele privind cauzele apelate în fond; o copie (în format electronic) de pe sentința penală pronunțată în dosarul precum și o copie de pe sentința penală r

Au fost identificate și alte articole de presă care au mediatizat evenimentul în discuție și, implicit, afirmațiile făcute la adresa sistemului judiciar.

Cu ocazia verificărilor, s-a solicitat la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție să se comunice dacă, în raport de afirmațiile formulate public de către domnul Kelemen Hunor, președintele U.D.M.R., expuse în sesizare, vreunul dintre magistrații vizați dorește să formuleze cerere de apărare a independenței și imparțialității sau reputației profesionale. Punctul de vedere al Secției penale din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost înaintat cu adresa nr. 55/6 februarie 2015 din 6 februarie 2015.

S-a constatat că, prin rechizitoriul nr. _____ întocmit de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală a fost pusă în mișcare acțiunea penală și au fost trimise în judecată mai multe persoane în calitate de inculpați, printre care și numitul N. Z. pentru infracțiunile de aderare și de sprijinire a unui grup infracțional organizat cu caracter transnațional, prev. de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu referire la art. 2, lit. a, lit. b pct. 8, 15, 18 și lit. c din aceeași lege.

Prin același act de inculpare, procurorii au solicitat reunirea cauzei (nr. _____) cu dosarele penale aflate pe rolul Curții de Apel București, instanță sesizată cu rechizitoriul _____ și, respectiv, nr. _____.

Cauza cunoscută opiniei publice ca fiind cea a „privatizărilor strategice”, conexată, la rândul ei, cu cea denumită îndeobște „spionaj și trădare la nivel înalt”, s-a aflat pe rolul Secției penale a instanței supreme sub forma dosarului penal _____.

La data de 03 decembrie 2013, în dosarul penal _____ completul de judecată a pronunțat sentința penală _____, iar în aceeași zi s-a pronunțat și sentința penală _____, prin care un inculpat a fost trimis în judecată pentru spionaj economic etc. (dintr-o cauză disjunctă anterior, dar care avea să fie reunită în calea de atac la Completul de 5 Judecători).

Sentințele penale menționate sunt motivate în mod laborios, structurat și detaliat în peste 1000 de pagini.

În sentința penală nr. _____ sunt prezentate aspecte referitoare la situația juridică a inculpatului N. _____ Z. _____, fost ministru în Guvernul României.

Instanța a reținut că, din materialul probatoriu administrat în cauză, a reieșit că, activitatea ilicită a inculpatului N. _____ Z. _____ a parcurs anumite etape, fiind prezentată în amănunt această activitate.

Ca urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție a considerat nefondate apărările formulate de inculpat, apreciind că acestea nu au relevanță, în raport cu acuzația adusă, respectiv aderarea și sprijinirea unui grup infracțional organizat cu caracter transnațional.

Constatând așadar activitatea ilicită a inculpatului N. _____ Z. _____, în latura sa obiectivă, precum și poziția subiectivă cerută de lege, factorii intelectivi și volitivi caracteristici intenției calificate directe, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat ca fiind îndeplinite cerințele legale în vederea tragerii la răspundere penală a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003.

Pentru aceste motive, în temeiul disp. art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, instanța l-a condamnat pe inculpatul N. _____ Z. _____ la pedeapsa principală de 5 ani de închisoare ș.a., pentru săvârșirea infracțiunii de aderare și sprijinire a unui grup infracțional organizat cu caracter transnațional.

Împotriva sentințelor pronunțate în prima instanță, au fost formulate căi de atac la Completul de 5 Judecători, care, prin decizia penală definitivă nr. _____ a admis apelurile declarate, inclusiv cel declarat de inculpatul N. _____ Z. _____, au fost desființate în parte ambele hotărâri și, rejudecând, în baza disp. art.367 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 alin.1 din Codul penal, a condamnat, printre altele, pe inculpatul N. _____ Z. _____ la 4 ani închisoare ș.a. pentru săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina acestuia.

Potrivit unor articole de presă, domnul Kelemen Hunor, președintele Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, a participat sâmbătă, 31 ianuarie 2015, la un eveniment organizat la Cluj-Napoca, cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la crearea U.D.M.R. și, în discursul domniei sale a făcut referire la soluția de condamnare pronunțată de instanța supremă, Înalta Curte de Casație și Justiție.

Astfel, prin intermediul unei surse jurnalistice (Realitatea.net), s-a făcut cunoscut opiniei publice că domnul Kelemen Hunor a declarat că: *«„Mai există cazul lui care a fost nedreptățit și condamnat la închisoare. Libertatea înseamnă altceva pentru Trebuie să fie un lucru foarte clar, cazul lui nu este un caz de corupție, nu există nicio dovadă împotriva sa, nu s-a privatizat nicio firmă de stat pe vremea lui. Din stenogramele înregistrate cu ocazia convorbirilor purtate de alte persoane s-au tras concluzii cu privire la cazul lui și în baza acelor stenograme a fost condamnat ! El are nevoie de sprijinul nostru, de solidaritatea noastră. Cu siguranță nu va renunța la lupta pentru adevăr, nici noi nu trebuie să renunțăm la lupta pentru adevăr”, a spus Kelemen. »*

Și un alt mijloc de comunicare în masă (Agerpres) a difuzat o știre al cărei conținut este cvasiasemănător: *«„N Z care a fost nedreptățit și a fost sancționat, a fost condamnat la închisoare. Deci există foarte multe provocări. Și niciodată să nu credeți că cineva va termina treaba în locul nostru. Permiteți-mi să fac aici referire și la N Zs Libertatea înseamnă altceva pentru N Z de săptămâna trecută. Trebuie să fie foarte clar, cazul lui nu este un caz de corupție. Nu există nicio dovadă împotriva lui, nu s-a privatizat nicio companie de stat pe vremea lui. Din stenogramele înregistrate cu ocazia convorbirilor purtate de alte persoane s-au tras concluzii cu privire la cazul lui și în baza acelor stenograme a fost condamnat ! El are nevoie de sprijinul nostru și de solidaritatea noastră”, a afirmat Kelemen Hunor. »*

De asemenea, pe Hotnews a apărut informația în mod identic (preluând de altfel și indicând sursa Agerpres): *«„N Z care a fost nedreptățit și a fost sancționat, a fost condamnat la închisoare. Deci există foarte multe provocări. Și niciodată să nu credeți că cineva va termina treaba în locul nostru. Permiteți-mi să fac aici referire și la N Z. Libertatea înseamnă altceva pentru N Z de săptămâna trecută. Trebuie să fie foarte clar, cazul lui nu este un caz de corupție. Nu există nicio dovadă împotriva lui, nu s-a privatizat nicio companie de stat pe vremea lui. Din stenogramele înregistrate cu ocazia convorbirilor purtate de alte persoane s-au tras concluzii cu privire la cazul lui și în baza acelor stenograme a fost condamnat N Zs El are nevoie de sprijinul nostru și de solidaritatea noastră”, a afirmat Kelemen Hunor. »*

Referitor la atingerea independenței justiției, cu consecința subminării autorității acesteia, inclusiv a sistemului judiciar, respectiv pentru a putea aprecia dacă, prin declarațiile publice anterior expuse s-a produs o încălcare a principiului

separației și echilibrului puterilor în stat, cu consecința scăderii încrederii cetățenilor în sistemul judiciar și, implicit, a afectării independenței acestora, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

În conformitate cu art. 133 alin.1 din Constituția României și art. 1 alin. 1 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției.

În acord cu aceste dispoziții cu caracter de principiu, Consiliul Superior al Magistraturii are dreptul și obligația de a se sesiza și din oficiu pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor (art. 30 alin.1 din lege). Consiliul Superior al Magistraturii, după caz, poate dispune verificarea aspectelor semnalate, publicarea rezultatelor acesteia, poate sesiza organul competent să decidă asupra măsurilor care se impun sau poate dispune orice altă măsură corespunzătoare, potrivit legii (art. 30 alin.2 din lege).

Conform art. 75 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii are dreptul și obligația de a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea. Consiliul Superior al Magistraturii dispune măsurile necesare, conform legii.

Hotărârea nr.326/2005 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii prevede la art. 4: Consiliul apără judecătorii și procurorii împotriva oricărui act de natură să aducă atingere independenței sau imparțialității acestora în înfăptuirea justiției ori să creeze suspiciuni cu privire la acestea precum și că apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor, iar la art. 15 (referitor la atribuțiile Consiliului) prevede: Consiliul are dreptul și obligația să apere independența, imparțialitatea și reputația profesională a judecătorilor și procurorilor. Verificarea aspectelor semnalate se efectuează prin intermediul Inspecției judiciare.

Legea nr. 317/2004 stipulează că inspectorii judiciari au ca atribuții, printre altele, și pe aceea de efectua verificări dispuse de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii pentru soluționarea cererilor privind apărarea reputației profesionale și a independenței judecătorilor; totodată, inspectorii judiciari prezintă Plenului raportul cuprinzând rezultatul verificărilor (art. 74, lit.g).

Nu în ultimul rând, art. 53 și urm. din *Hotărârea nr. 1027/2012 a Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea Regulamentului privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară* stabilește procedura de efectuare a verificărilor pentru soluționarea sesizărilor cu privire la independența și imparțialitatea judecătorilor și procurorilor și a cererilor privind apărarea reputației profesionale și a independenței acestora.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că, independența sistemului judiciar, ca și a judecătorului, trebuie să fie privită atât *din punct de vedere obiectiv*, și anume din perspectiva asigurării protecției justiției și a judecătorilor în fața presiunilor exercitate de factori politici, mass – media sau alte presiuni externe și a existenței unor mecanisme legale apte să asigure această protecție, cât și *subiectiv*, din perspectiva încrederii cetățenilor față de justiție și față de judecătorii chemați să îndeplinească actul de justiție, astfel cum aceste noțiuni sunt definite de Rețeaua Consiliilor Judiciare din Uniunea Europeană în colaborare cu Comisia Europeană (<http://www.csm1909.ro/csm/index.php?cmd=1208>).

Din analiza aspectelor cuprinse în declarația domnului Kelemen Hunor, se constată că aceasta a pus în discuție limitele discursului politic în raport cu îndeplinirea atribuțiilor legale și constituționale cu care au fost învestiți procurorii în cadrul soluționării cauzelor penale aflate pe rolul Ministerului Public.

Art.1 pct. (4) din Constituția României consacră expres principiul separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorească. Potrivit acestui principiu, raporturile dintre legislativ, executiv și puterea judecătorească sunt condiționate de respectarea principiului independenței magistraților și supunerii lor numai legii, prevăzut de art. 123 din Constituție.

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.

Conform art. 3 alin. 1 din același act normativ, procurorii se bucură de stabilitate și sunt independenți, în condițiile legii. Alineatul următor stabilește că orice persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoră să respecte independența judecătorilor.

În Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară republicată, cu modificările și completările ulterioare este stabilit, la art. 16, că hotărârile judecătorești trebuie respectate și duse la îndeplinire în condițiile legii, precum și că hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că, în ipoteza în care separația puterilor în stat nu este în mod clar conturată, realitatea socială este incertă, iar puterea judecătorească nu mai este putere în stat, ci doar o funcție în stat, astfel că separația nu mai este a puterilor, ci a funcțiilor în stat.

Acestea sunt motivele pentru care, dacă funcția și rolul puterii autorității judecătorești sunt diminuate, statul pierde calitatea de stat de drept, cu toate consecințele și implicațiile socio-economice ce decurg din aceasta.

În contextul în care afirmațiile și acuzele provin de la un membru marcant al vieții politice românești, fost ministru în Guvernul României, actualmente președintele Uniunii Democrate a Maghiarilor din România și deputat în Camera Deputaților din Parlamentul României, acestea dobândesc, în mod direct și inevitabil, un pronunțat caracter politic și se observă că factorul politic este cel care interferează cu activitatea unei alte puteri în stat, și anume autoritatea judecătorească.

În acest sens, se reține că afirmații de genul „N₁ Z₁ (...) a fost nedreptățit și condamnat la închisoare”, că „nu există nicio probă împotriva sa” sunt de natură să aducă atingere independenței, imparțialității și reputației profesionale a magistraților procurori care au instrumentat cauza, precum și a magistraților judecători care au participat la soluționarea cauzei. Aceasta deoarece, prin prezentarea unui punct de vedere în afara cadrului procesului judiciar propriu-zis se induce ideea că a fost pronunțată o hotărâre de

condamnare fără a fi întrunite toate condițiile legale pentru tragerea la răspundere penală a persoanei trimise în judecată, fără ca soluția să fie bazată pe probe, ceea ce este echivalent cu a spune că hotărârea de condamnare reprezintă un abuz, cu o depășire a atribuțiilor și competențelor legale de către magistrați, sau lipsă de profesionalism și, acesta, în ciuda hotărârii de condamnare, care arată contrariul și realitatea.

De asemenea, afirmațiile domnului Kelemen Hunor sunt de natură să acrediteze ideea că, hotărârea pronunțată de către judecători nu poate fi respectată, nefiind recunoscut astfel adevărul judiciar, stabilit pe bază de probe legale, administrate în cursul unei proceduri judiciare complexe, cu acordarea inculpatului a tuturor garanțiilor legale de apărare.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că, deși aceste afirmații au fost formulate după ce hotărârea penală a rămas definitivă, totuși este afectată independența sistemului judiciar în ansamblul său, întrucât judecătorii investiți cu cauze similare în viitor s-ar putea confrunta cu o presiune nepermisă asupra modului judecare a cauzelor, știind că sunt expuși la critici fără temei, inconsistente și inutile.

Într-adevăr, nu se poate nega oricărui cetățean dreptul la liberă exprimare, așa cum de altfel este consacrat de art. 10 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului. Cu atât mai mult, nu se poate nega unui om politic, cum este domnul Kelemen Hunor, de a avea o poziție în legătură cu chestiuni ce frământă opinia publică din România. Din acest punct de vedere, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii constată că echilibrul necesar între libertatea de expresie – art. 10 paragraf 1 din Convenție – și necesitatea de a nu încălca regulile unei societăți democratice prin știrbirea garanției de care trebuie să beneficieze independența și imparțialitatea puterii judecătorești – art. 10 paragraf 2 din Convenție – a fost încălcat în defavoarea funcționării unui stat democratic prin afirmațiile din declarația făcută de domnul Kelemen Hunor la întrunirea publică, ocazionată de aniversarea a 25 de ani de la crearea U.D.M.R..

Consecința acestor afirmații este scăderea respectului și a încrederii publice în sistemul juridic, în condițiile în care acestea reprezintă garanțiile eficienței sistemului judiciar.

În vederea evitării unor afirmații din categoria celor mai sus prezentate, care prezintă pericolul de a interfera cu activitatea specifică a unei alte puteri în stat, Convenția de la Havana pentru prevenirea crimei și tratamentul delincvenților, adoptată la Congresul VIII al O.N.U. (pct. 4), prevede că „statele veghează ca procurorii să-și îndeplinească atribuțiile profesionale în deplină libertate, fără a face obiectul unor intimidări, hărțuiri, fără a suferi ingerințe nefondate și fără a li se angaja, în mod nejustificat, responsabilitatea civilă, penală sau de altă natură”.

De asemenea, în Recomandarea (2000) 19 a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind rolul urmăririi penale în sistemul de justiție penală, adoptată la data de 06 octombrie 2000 la cea de-a 724-a reuniune a delegațiilor miniștrilor, la pct. (11) din capitolul „Relația dintre procurorii publici și puterea executivă și legislativă” se prevede că „statele trebuie să ia măsurile adecvate pentru a asigura că procurorii publici își pot efectua îndatoririle și responsabilitățile profesionale fără intervenție nejustificată sau expunere la responsabilitatea civilă, penală sau de alt tip”.

Prin urmare, într-un stat de drept nimeni nu are dreptul să extrapoleze nemulțumirile referitoare la soluționarea unei anumite cauze asupra întregului sistem judiciar. În caz contrar, persoana care face aceste afirmații aduce inevitabil atingere principiului constituțional al separației puterilor în stat, cu consecința afectării prestigiului justiției și implicit a independenței și reputației magistraților.

În raportul Singhvi către Comisia drepturilor omului a ONU din 1987, se precizează că „principiile independenței și imparțialității sunt pietrele de fundament ale motivării și legitimității funcției judiciare în orice stat” – (pct. 75).

În consecință, se reține că, prin afirmațiile făcute, domnul Kelemen Hunor, președintele Uniunii Democrate a Maghiarilor din România și deputat în Camera Deputaților din Parlamentul României, deci un reprezentant al puterii legislative, a depășit limitele admisibile ale discursului public, așa cum sunt protejate de dispozițiile articolului 10 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră libertatea de exprimare.

Dreptul la libertatea de exprimare nu este însă unul absolut, acesta fiind susceptibil de anumite restrângeri, în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată

împotriva unor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra, cum ar fi autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza „Barfod contra Danemarcei” a decis că „interesul de a proteja reputația și a asigura autoritatea magistraților este superior aceluia de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora”. În cauza „Pager și Oberschlick contra Austriei” s-a statuat că „activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”. De asemenea, în cauza „Lavric contra României” Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că „procurorii sunt funcționari publici parte a sistemului judiciar, a căror îndatorire este să contribuie la administrarea corectă a justiției” (punctul 34). Conform Curții, „nu există îndoială că într-o societate democratică indivizii au dreptul să comenteze și să critice administrarea justiției și oficialii implicați în înfăptuirea ei. Cu toate acestea, o astfel de critică nu trebuie să treacă de anumite limite, întrucât este în interesul public ca procurorii, precum și judecătorii, să se bucure de încrederea publicului”.

Pe de altă parte, deși limitele criticii admisibile sunt mai mari în cazul funcționarilor publici sau al politicienilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului face distincție între situația acestora din urmă și cea a magistraților, atât din punct de vedere al posibilităților reduse ale judecătorilor de a reacționa, ca urmare a obligațiilor de discreție și reținere impuse de propriile reguli de conduită, cât și din perspectiva rolului special al puterii judiciare în societate și necesității protejării magistraților de atacuri denigratoare, de natură a aduce atingere încrederii cetățenilor în justiție (hotărârile în *cauzele Prager și Oberschlick contra Austriei*, din 26.04.1995, *De Haes și Gijssels contra Belgiei* din 24 Februarie 1997).

În același sens, se reține că, Recomandarea (94) 12 a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, adoptată la 13 octombrie 1994, dorind să promoveze independența sistemului judiciar, a elaborat mai multe reguli cu valoare de principiu.

Una dintre acestea vizează obligația statelor de a lua toate măsurile necesare pentru a respecta, promova și proteja independența judecătorilor.

Documentul prevede că sensul de „independența judecătorilor” nu se referă exclusiv la judecători, ci acoperă sistemul judiciar în întregime.

Conținutul acestui principiu constă în obligația executivului și legislativului să se abțină de la adoptarea oricăror măsuri care ar putea submina independența judecătorilor. Pe lângă toate acestea, se precizează în document, „că nu ar trebui să fie permis grupurilor de presiune să submineze independența sistemului judiciar”.

Având în vedere cele anterior expuse, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că, prin afirmațiile sale, domnul Kelemen Hunor a încălcat limitele libertății discursului public în raport cu activitatea magistraților.

Totodată, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că, afirmațiile de genul celor analizate au rolul de a induce o presiune nejustificată asupra activității magistraților, cu atât mai mult cu cât decizia din apel nici nu este motivată, aflându-se în termenul legal de motivare la data afirmațiilor publice ale domnului Kelemen Hunor.

Față de cele expuse, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că declarațiile domnului Kelemen Hunor, respectiv contextul în care au fost făcute și conținutul lor, dar și rezultatul acestor afirmații la nivelul percepției publice, sunt de natură a aduce atingere independenței, prestigiului și credibilității justiției, cu consecința subminării autorității acesteia, inclusiv a sistemului judiciar în ansamblul său.

Chiar dacă instrumentele de sancționare a afirmațiilor din declarația publică din 31 ianuarie 2015 a domnului Kelemen Hunor, nu sunt de natură penală sau civilă și nici nu pot obliga în vreun fel autorul acestor afirmații la anumite constrângeri, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii consideră această constatare ca fiind o sancțiune morală împotriva domnului Kelemen Hunor, motiv pentru care va dispune, pe lângă publicarea conform legii a acestei hotărâri, și la emiterea unui comunicat oficial de către Biroul de informare publică și relații cu mass-media din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în sensul concluziilor Inspecției Judiciare, comunicat ce este destinat publicului.

Pentru considerentele anterior arătate, în conformitate cu dispozițiile art. 30 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, art. 75 din

Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare și art. 19 alin. 1 pct. 6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți,

**PLENUL
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
HOTĂRĂȘTE**

Art.1 – Stabilește că prin declarațiile făcute la data de 31 ianuarie 2015, domnul Kelemen Hunor, președintele Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, referitor la situația juridică a domnului N Z condamnat penal definitiv, s-a adus atingere independenței și imparțialității unor magistrați, precum și independenței sistemului judiciar în ansamblul său.

Art.2 – Emiterea unui comunicat de presă în acest sens de către Biroul de informare publică și relația cu mass-media din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Art.3 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare și Biroului de informare publică și relații cu mass-media.

Dată în București, la data de 19 februarie 2015

Președinte,
Judecător Marius Bădescu TUPOSE

